

XXIV.

Въ скобелевскійтъ отрядъ нито ведижжъ не са е практикувалъ обичайтъ да окачатъ кръстове на слугитъ. Въ другитъ съ кръстове са гордѣяхж денщицитъ и пайтанджинитъ на разни генерали, тукъ никога.

Круковекій, денщикътъ на Скобелева, който живѣяше съ него въ траншеята не смѣяше и да мисли за таквоя отличие.... Ведижжъ той са позаекж.....

— Върви въ стройтъ и заслужи.... За чистяние на сапогитъ не окачватъ георгиевски кръстове....

Въобще, тукъ тѣ не са печеляж даромъ.

Обикновенно кога проваждатъ *гласнитъ* кръстове на рота, то солдатитъ ги прѣдаватъ не на най много храбритъ, а на най много влиятелнитъ и богатитъ доброволци. Скобелевъ никога не доущаше нѣщо подобно.... Ето какъ това са правяше.... Дохожда той при ротата.

— Избрахте ли, дѣца, за кого кръстоветъ?

— Избрахме, ваше прѣвѣсходителство....

— На кого?

— На фелдфебеля — първий! извѣстява ротний командиръ, послѣ на такъвато волноопредѣляющій са....

— Ето какво, дѣца, кръстоветъ трѣба да са даватъ не на фелдфебелитъ, а на тѣзи, който дѣйствително заслужва това.... Чувате ли?.... На най храбритъ.... разбрахте ли ма?

— Разбрахме, ваше прѣвѣсходителство!...

— Но така.... Тогава направете пакъ изборъ прѣдъ мене. Господа офицери, отстранете са, нека солдатитъ сами.

По вторийтъ изборъ, кръстоветъ са падатъ на ежщитъ.

— Глѣдайте, дѣца, не е честно, ако вий нѣ добритъ оставите безъ кръстове.... Направете още ведижжъ изборъ.

И ако въ третий изборъ пакъ кръстоветъ са паднѣтъ на влиятелнитъ людѣ, тогава Скобелевъ ги окачаше.

Ведижжъ, въ единъ такъвъ случай, на Скобелева въпросъ:

— На кого, юнаци назначихте кръстоветъ?

— Азъ ги назначихъ на еди-кой и еди-кой.... Намѣси са ротнийтъ командиръ.

— А вий какво право имате на това?.... Вий, капитане, защо са намисате не въ свое дѣло?.... За наурѣдъ ни-